

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. N° 79.

Elleve Session.

51de Møde.

Fredagen den 9de Marts.

(Forsat.)

Justitsministeren: Jeg finder ikke Noget at erindre imod, at der i Loven optages det Alternativ, der er Gjenstand for det af den ærede 2den Landstingsmand for 9de Kreds (Faurichou) stillede Endringsforslag, et Alternativ, som jo ganske vist i høi Grad anbefaler sig ved Hensynet til den fordeeltigere Stilling, der derved vilde opnaaes for paagjældende Fæstere eller Leietagere, og som er i god Samklang med den Fremgangsmaade, som allerede tidligere er bleven fulgt af Justitsministeriet, ifølge Indholdet af den Beretning, der trykt som Manuskript, er bleven omdeelt til Thingets Medlemmer. Men idet jeg saaledes troer, at der ikke kan være Noget imod at lade Alternativet faae Plads i Loven, tør jeg ikke tilbageholde et Par smaa Bemærkninger, som mulig vilde kunne indvirke paa Redactionen og tildeels medføre nogle enkelte Modificationer. Jeg skal blot nævne dem, forbi jeg til 3die Behandling vil tillade mig at stille Endringsforslag i den Retning. Min første Bemærkning har meget lidet at bethyde. Jeg troer nemlig ikke, at det er heldigt, at Rjebesummen, som det hedder i Endringsforslaget, skal udredes strax efter Skjødets Udstedelse. Der er flere Omstændigheder, som lade sig anføre derimod, men som jeg ikke skal opholde mig ved. Jeg troer derimod, at det vil være temmelig afgjørende for Thinget, at der i §

10, hvor der er Spørgsmaal om et tilsvarende Forhold, bruges Udtrykket „ved Skjødets Udstedelse“; og min Mening er nu, at der istedetfor „strax“ efter Skjødets Udstedelse i Overeensstemmelse med § 10, kommer til at staae: „ved Skjødets Udstedelse“. Min næste Bemærkning vil angaae det sidste Punktum i Endringsforslaget, der lyder saaledes: „Nedsættelsen fastsættes i dette Tilfælde efter de i Finansministeriets Bekjendtgjørelse af 1ste November 1852 indeholdte Tabeller“. Jeg har nogen Betænkelighed ved i Loven at optage denne Forskrift. Jeg vil ikke tale om, at det maaskee i det Hele vilde kunne være noget i Disfavør af Fæster og Leietager saa bestemt at binde Hænderne paa Administrationen; men der er ogsaa et andet Hensyn. Jeg troer ikke, at det i sig selv er tilraadeligt i en Lov, som man maa pusse en særdeles lang Levetid, at optage en Bestemmelse, som knytter sig til Tabeller, der ere anerkjendte som rigtige i 1852 og som angaae det Forhold, som maa antages at finde Sted mellem Fæstere og Hustrues Alder og den tilbageværende Tid af Fæsteforholdet. Det kunde vel være, at man om kortere eller længere Tid kunde komme til at ansee andre Probabilitetshensyn som rigtigere, og det er denne Omstændighed, der gjør, at jeg ikke anseer det for hensigtsmæssigt at fastsætte det i Loven som en bindende Regel. Jeg skal endnu henlede Opmærksomheden paa, at Justitsministeriet i sine Foranstaltninger til at fremme Afgjørelsen af den omhandlede Gjenstand heller ikke, som det vil sees af Beretningen, har lagt nogen afgjørende Vægt paa dette Moment; der siges kun, at man navnlig